
Karafiáth Orsolya

MINDEN, AMIT A FELEJTÉSRŐL TUDNI KELL

1

Ahogy a színbe másik szín kerül,
ahogy egy tájképből az arc kiválik:
vonásaid szétbontom, rendezem –
hasonlósággá váltom át hibáit.

Amit csak látsz vagy elképzelni tudsz:
könnyű anyag, hajlékony, engedelmes.
Már bárminek formáját felveszi,
hogyan illeszkedjen új tekintetedhez.

Vonásaid szétbontom, rendezem,
míg már csupán emlék-kontúrja van.
Aztán megnézlek, mindent összeértve;
csak nézlek most, egészen arctalan.

2

Végül olyan leszel, akár az ízek:
mi volt, s újra s újra összeáll.
Csípése játék, édessége múlik,
de önmagára bárhol rátalál.

Mint egybeérett, régi társaságban:
röpködnek érthetetlen félszavak.
Belső poénok, kínos is nevetni –
időnk emlékezés nyomán halad,

s az ismételhető történetekben
mi volt, az újra s újra összeáll;
megint vonatra vársz Taorminában,
vagy stoppolunk egy fesztivál után...

3

s lassanként minden egynemű zene.
Üres szobákban és koncertteremben.
Akár a szó, akár egy mozdulat –
már nem tudom, melyik szólhatna szebben.

Lassanként minden egynemű zene,
kottája kézzel írva, elmosódva.
A hangodat, mikor nevensz, veszekszel,
a suttogást a csönddel összehozza.

Mint napjaink, a fáradt tételek,
melyeknek lassú halkulása van.
Betépve Pink Floyd, Mahler harmadikja –
csak hallgatom, egészen hangtalan.

*

(Felejtselek csillagszerű anyaggá.
Tűzzé, földdé. Vízé felejtselek.
Szépség ez is, ragyogva és lehullva –
valódi kép a Göncölök helyett.)

Kálnay Adél

FEKETE ANGYALOK ÉS MÁS FÉLELMETES DOLGOK

Ilkának és Ferikének sok közös titka volt. Voltak helyek, melyekről csak ők tudtak, s voltak tárgyak, melyeket elrejtettek ezekre a helyekre. Nagypám azt mondta, hogy nemsokára megint háború lesz, rémisztette Ferike Ilkát. Ha meg akarjuk úszni, fel kell rá készülni. Jó, egyezett bele mindenbe Ilka, s a jeges rémülettől remegett a hangja. A háború a borzalmak borzalma volt számára, valahányszor szó esett róla, sírhatnékja támadt. Pedig szó aztán sok esett róla. Azért ilyen félős ez a lány, mondta a nagyanyja, mert akkor fogant, amikor bombázták a várost. Senki sem tiltakozott, csak bólogattak egyetértően, s noha Ilkának fogalma sem volt, mit jelent az, hogy fogant, biztos volt benne, hogy akkor igen rossz dolog történt vele. Kérdezte Ferikét, de ő sem tudott erről többet. Mit tudom én, vonta meg a vállát, és el volt intézve a kérdés. Nézd csak, mutatta fel legújabb szerzeményét, egy kopott, koszlott ostort, ezt a padláson találtam, jó lesz majd. Te mit hoztál? Ilka zavarban volt, ő nem mert olyan gátlástalanul lopni, mint Ferike, olyan fantáziája sem volt, nem tudta, mi minden kelhet háború esetén. Minden, érted, minden, förmedt rá barátja, lehet, hogy egyedül mi maradunk életben az egész világon. No egyéb se kellett Ilkának, bögve futott hazáig. Az ajtó előtt azonban mindig megtörölte arcát, nehogy faggatni kezdjék, mert még a végén eltiltják Ferikétől. A félelmeiről már csak azért sem beszélhetett, mert úgy tudta, hogy félni szégyen, s ő nem akart szégyenben maradni. Ráadásul csupa bátor ember vette körül. Édesanyja meg nagyanyja elmesélték, hogyan hozták át a család összes holmiját Felvidékről. Ott laktunk régen, tudod, magyarázták, de az most már egy másik ország. Éjszakánként hordtuk nagy batyukban át a hegyen, egyszer még a fegyvert is ránk fog-